

Touaregem

V loňském říjnovém vydání OffROADu jsme vám přinesli zajímavý článek o první expedici nově založeného TouaregClubu a to do rumunských transylvánských Alp. Letos se TouaregClub vydal na devět tisíc kilometrů dlouhou pouť až na africký kontinent. Už jen samotný název expedice „Off-Road Expedice Maroko 2008 - Touaregem za Tuaregy“ sliboval nejedno exotické dobrodružství.

Na cestu se vydalo osm sériových Touaregů. Jediné úpravy, které vozy měly, bylo spodní duralové krytí motoru, převodovek a ramen, a chybět samozřejmě nemohly ani speciální pneumatiky do terénu AT. Jeden Touareg byl navíc vybaven navigátorem.

Druhé offroadové expedice TouaregClubu, která byla uspořádána pro zákazníky dealerů značky Volkswagen se zúčastnilo šest zákaznických vozů a dva expediční speciály. Motorizaci tvořily dva pětilitrové desetiválce TDI a šest třílitřů TDI. Vybava byla různorodá. Byly zde automaty, jeden manuál, vozy na vzduchovém podvozku, ale i s pružinovým

pérováním. Členové týmu se sešli ze všech koutů republiky. Ti, kteří už byli vlni v Rumunsku, měli zkušenosti s jízdou v terénu, někteří teprve na první zážitky v extrémním terénu čekali. To ale ještě nikdo netušil, že jízda v písečných dunách je úplně něco jiného, než dovádění v bahně nebo na sněhu.

Daní za to, vidět krásné a nekonečné hory jemného a stále se přesypajícího se písku, byl nezbytný několik tisíc kilometrů dlouhý přejezd do Afriky. Naše cesta začala v Praze, kde jsme se všichni sešli ráno 5. dubna s plně naloženými auty. Všichni členové vzali instrukce téměř za svaté. Měli vše, co je na takovou výpravu

potřeba. A ještě mnohem více. Bylo hned na začátku jasné, že metráky jídla a obrovské množství různých tekutin, stejně tak absolutně kompletní vybava do terénu, včetně dimenzovaných kurt, šeklů, vyprošťovacích rohoží, lopatek a "džípí-esek" nás rozhodně do ohrožení života

za Tuaregy

nemohou přivést. Doplnili jsme nádrže na maximum a expedice mohla začít.

Jelikož Volkswagen Touareg je nejenom velký teréňák, ale i pohodlné a rychlé auto, mohli jsme přes Německo prosvištět rychlostí Pendolina. Venku jsme prvně nocovali ve Francii na dálničním odpočívadle u Lyonu. Spalo se ve střešních stanech. Neocenitelnou výbavou každého expedičního vozidla je pořádná lednička v kombinaci s mrazničkou. Asi je na místě poznamenat pro ty, kteří s expedicemi začínají a chtějí se jim věnovat, že ledničkou se v tomto případě myslí kompresorová lednička, která dokáže nachladit nebo namrazit a poté vypne a šetří tím akumulátor. Nedoporučuje se obyčejná absorpční kempinková lednička, která je sice v cenovém srovnání o mnoho tisíc levnější, ale kdo ji má, nesmí si doma

ní policií. Poslední Touareg s označením „8“, který byl zároveň vozem televizním, natáčel odjezd kolony z parkoviště. Záběr byl dokončen a „osmička“ se za kolonou rozjela. Její řidič na to trochu šlápnul a za chvíli měl za sebou dvě blikající a houkající motorky gendarmerie. „Bylo to zajímavé, najednou jsme za sebou a hned před sebou měli dvě motorky, které blikaly, houkaly a jejich posádky nám naznačovaly, abychom jeli za nimi. Nejdříve jsme

to za to, kdy se vám poštěstí jet po dálnici v doprovodu dvou blikajících policejních motorek...“ Komentovala pak situaci posádka „osmičky“.

Cesta po dálnici byla monotónní, jeli jsme 1 100 km, což nám trvalo 14 hodin. Druhou noc jsme strávili už ve Španělsku pod nádherným útesem přímo u moře. Dlouhá cesta stála za to. Další den nás čekal přesun přímo až na Gibraltar. Zde jsme navštívili útes, nechali se okrást místními africkými opičkami Makaky a podívali se přes moře na africký kontinent. Zvláštností Gibraltar je, že patří Velké Británii, což je ještě pozůstatek kolonizace. Jako mávnutím kouzelného proutku se před námi najednou objevili policisté v oněch známých policejních kloboucích a všude na nás mrkaly typické a krásné červené telefonní budky. Třetí

zapomenout startovací kabely. Večer před spaním jsme prostudovali mapu, zjistili, co nás čeká, a rozdali si podrobné itineráře. Zde také padla první klapka a začalo natáčení celé expedice.

Ráno 6. 4. byl budíček v 5:30, další destinací bylo Španělsko. Kuriozitou dne byl zážitek s francouzskou dálnič-

si myslili, že nás rychle chtějí doprovodit k naší koloně, ale záhy jsme pochopili, že tomu tak není. Svedli nás na příštím dálničním sjezdu a dovedli na nedaleké komisařství. Tam nám páni příslušníci na digitální mašince ukázali, že jsme překročili rychlost o 18 km/h a vypsali nám bonusovou poukázku na 45 Eur. Ale stálo

noc se spalo v hotelu přímo ve městě Algeciras, které má kuriózně řešené letiště. Toto letiště přetíná silnici, nebo chceme-li silnice přetíná letiště, takže v okamžiku, kdy přistává, nebo odlétá letadlo, padnou závory, ale namísto motorového vlaku vám před očima projede obří Boeing.

Za první tři dny cesty jsme zvládli ujet 2 914 km. Další den jsme přepluli trajektem do Ceuty/Sebty. Zajímavostí tohoto města je, že je rozděleno na španělskou a marockou část. To znamená, že jedna část spadá pod Marocké království a druhá pod Španělsko. Je to také pozůstatek z dob španělské kolonizace. Zde jsme nakoupili zásoby vody, zeleniny, pečiva, alkoholu a potravin a natankovali do plných. O první zážitek a záchvaty

smíchu se postarala jedna nejmenovaná posádka, která do svého desetiválcového drobečka natankovala namísto nafty benzin. Do sedmdesáti litrů nafty stačilo natéct 30 litrů nafty. Motor pár dní nenápadně protestoval, ale pak všech deset válců ševalilo jako dřív.

Opravdové dobrodružství začalo na španělsko-marockých hranicích, kterým vládne odporný chaos. Davy lidí proudily tam a zpátky a bylo zřejmé, že tady si počkáme. Na španělské straně proběhlo všechno bez problémů, ale jak jsme se blížili k marocké čáře, začaly se objevovat první potíže. Všechny osm Touaregů celníci odstavili do vedlejšího pruhu a začalo velké divadlo. Místní tradicí je turistu do Maroka nepustit do té doby, dokud nezaplatí alespoň malý bakšiš. A protože před Maročany na čáře stálo osm velkých Touaregů, bylo jasné, že budeme muset pár Eur vydat. Na hranicích se přímo na přechodu pohybuje nespočet tzv. samozvaných celníků a průvodců, kteří nemají žádnou uniformu, ale jsou jen tak v riflích, nebo dželábách (typické marocké pánské oblečení – něco na způsob

sob volné noční košile). Právě tyto "samozvanci" umí i jiný jazyk než jen maročtinou nebo francouzštinou a nabízejí své služby. Těmito službami se myslí hladký průchod přes hranice. To znamená, že pomůžou vyplnit nesmyslné formuláře, jdou s vámi od jedné přepážky ke druhé, překládají vám do angličtiny, stále někde odbíhají a vy absolutně nechápete, co se po vás chce. Po bližším pozorování však zjistíte, že tento zmatek, má svůj řád a jedno poslání. Zdržet turistu co nejvíce a dostat od něj co největší bakšišné. Spoléhají na to (a většinou jim to vyjde), že když vás na hranicích drží dvě hodiny, raději těch pár Eur zaplatíte. My jsme se zdrželi asi hodinu a každou posádku to stálo 10 Eur.

Při překročení hranice jsme se rázem ocitli v úplně jiném světě. Ve světě nepořádku a černého obchodu. Hned za hranicemi začalo, pro arabský svět typické, permanentní nabízení všeho a za každou cenu. Naším vstupem na africký kontinent začalo čtrnáctidenní smlouvání a hádání se s obchodníky. Takže zavřít okýnka, zamknout se a hurá vstříc nevšednímu dobrodružství...

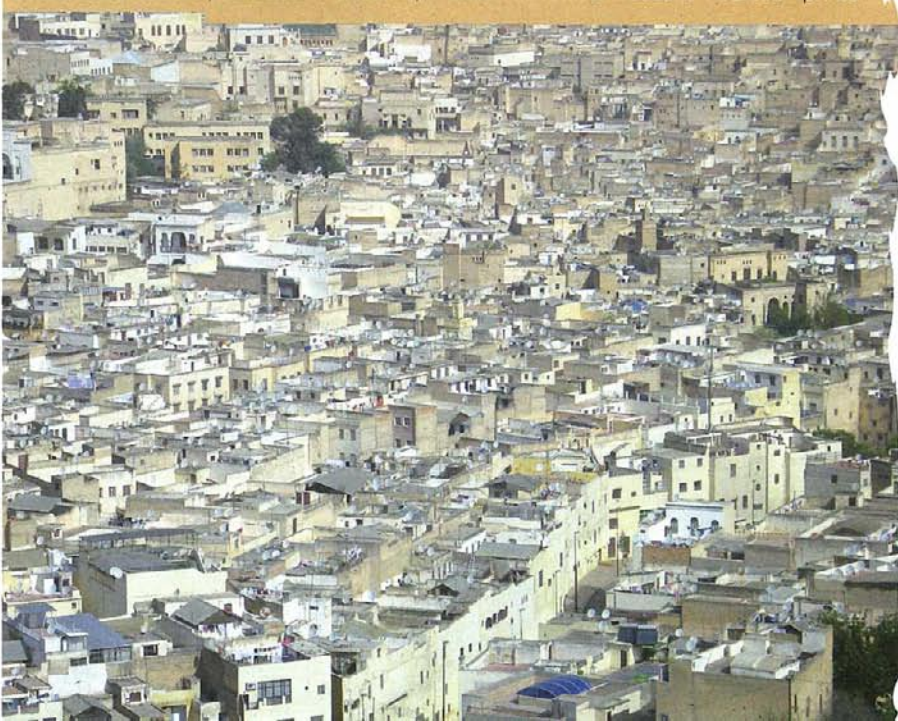
Z počátku (prvních pár set kilometrů od Ceuty) místní krajina Afriku příliš nepřipomínala, ale návštěva typických arabských měst nám to vynahradila. Kdo ještě nenavštívil něco podobného jako je medína (starobylé centrum města), neví jak vypadá středověk. Ve Fésu jsme podnikli exkurzi po starobylé medíně včetně návštěvy některých bohatších obchodů s koberci, dželábami a sárím,

kde jsme byli pozváni na posezení u mátového čaje. Jedním z nejsilnějších zážitků byla návštěva místní koželužny. Lidé zde za "lepší" peníze pracují v doslova nelidských podmínkách. Proto, aby se mohla kůže louhovat, je potřeba amoniak. Ten Maročané získávají z holubiho trusu. A toho není v takové koželužně

málo. Trus se rozpouští ve vodě a v něm se louhují kůže. Celý areál koželužny je tak nasycený nesnesitelným zápachem z výkalů, který je ještě doplněn smradem z hnijících kousků kůže. A v takových podmínkách pracují lidé, kteří kolikrát (a to jsme viděli na vlastní oči) po páso ponoření do kádí s louhem míchají svým vlastním tělem louhující se kůže. Náš arabský průvodce nám prozradil, že lidé pracující v těchto koželužnách umírají po patnácti letech práce. Čpavek jim rozleptá vnitřnosti.

Nezapomenutelným zážitkem byla také návštěva fészké tržnice přímo

v medíně, ve které se člověk ihned ztratí, a která je protkaná stovkami uliček, v nichž se mísí různé nesnesitelné pachy s nádhernou vůní koření, květin a grilovaného masa. Tato medína má opravdu silnou atmosféru, která nás vtáhla do arabského islámského světa.

Další zastávku jsme naplánovali u největšího cedru v Maroku. Měří 40 metrů a je starý víc než 700 let. Zde jsme si koupili pravé a nefalšované zkameněliny, krásné předměty (stolní desky, talíře, misky) z černého žilkovaného mramoru, který je protkaný fosíliemi. Během nakupování se donekonečna smlouvalo. Tomu většina účastníků expedice přišla na chuť. Na přenocování jsme si vybrali nádherný cedrový háj, kde jsme si udělali i svůj vlastní táborový oheň. Nutno podotknout, a to je typické pro Maročany, že přijedete-li kamkoliv, to znamená i do míst, kde prostě nemůže nikdo být, tak do patnácti minut se vždy minimálně jeden Maročan objeví. A pokud vám nechce nic prodat, tak prostě jen kouká. Kouká, kouká a sedí. Oni nikam nepospíchají, neznají stres, termíny. Kolikrát jsme přemýšleli, na co ti lidé myslí, co se jim honí hlavou. Oni musí být snad kolikrát i šťastnější než my, uhoštění Evropané... A to platilo i pro náš cedrový háj. Ukryti

hluboko v lese jsme najednou slyšeli motor. Trvalo to dvanáct minut a objevila se první Dachna (Dacia) s trhovci. Rozdělali si kousek od našeho tábora svůj krámk a čekali. Čekali a seděli. Nikdo z nás si nic koupit nechtěl. Řekli jsme si, že jejich stánek navštívíme až druhý den. Trhovci se tak bez sebemenšího náznaku rozzlobení sbalili a odjeli. Ráno byli zpátky. Pár jedinců z výpravy to nevydrželo a brzy se zase smlouvalo o cenách. Od táboráku nás večer vyhnal déšť a my jsme po náročném dni ulehli do svých střešních stanů...

Další den jsme se konečně dočkali. Krajina se začala měnit a všichni jsme cítili, že ta pravá nefalšovaná Afrika je na dohled. Branou do exotických končin je Střední Atlas. Tráva, lesy a ostatní zeleň se začala pozvolna měnit v drsnou písčitou a štěrkovitou krajinu, která dávala tušit, že do nekonečna se rozléhající skály, písečné duny a toho času vyschlá jezera se blíží. Už jsme se nemohli dočkat. Těšili

jsme se, až budeme moci své Touaregy prohnat a otestovat v místech, odkud vzešly. Kamera běžela naplno.

První pravou africkou noc jsme strávili v krásné oáze Blue Meski, kolem které byla nehostinná a, dalo by se říci (zce-

la bez nadsázky), měsíční krajina. Teplota dosahovala ke 30°C a sluníčko již páliло citelně víc. Palmový háj nám však poskytoval dostatek stínu a protékající potok dodával okolí dostatek vláhy. V oáze nás přivítal starý a dobrý přítel Milut,

od kterého jsme byli pozváni na večerní Berber-tea. Byla to bezesná noc s jeho kamarády Berbery v zajetí bubínků a afrických zpěvů, které v nás vždy vzbuzují

silnou euforii.

Další den nás čekal celodenní trip do pouště Hamada. Hamadská poušť je velmi nehostinná a kamenitá. Tady proběhly první zatěžkávací zkoušky našich „korábů pouště“. Průvodcem byl již zmiňovaný přítel Milut, díky kterému jsme se dostali do míst, kam se běžný turista z Evropy nemá vůbec šanci dostat. Začali jsme se velmi rychle přibližovat k marocko-alžírským hranicím, kde krajina připomíná zemanův film Cesta do pravěku. Tady vznikl život. Jen ty pravěké přišery chyběly. Cestou nás čekalo také jedno větší brodění. Pak jsme poprvé jeli v hlubokém písku a poprvé jsme také museli tahat auta, která se v hlubokém písku doslova utopila. Místo volantů jsme chvíli pracovali

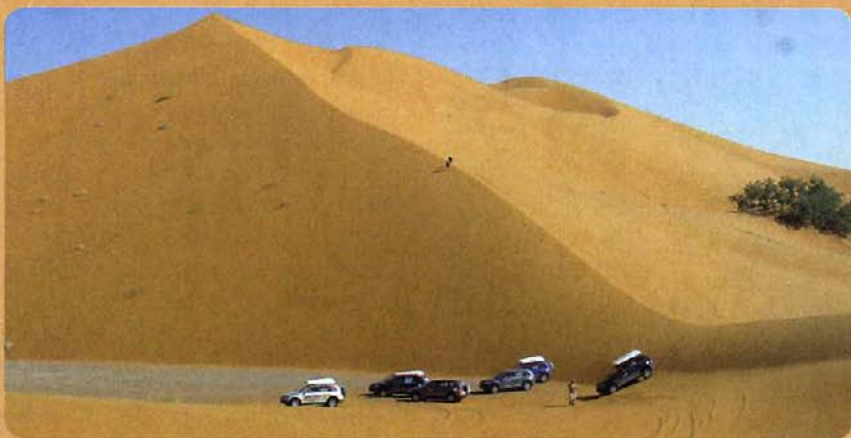
výdobytky moderního světa mohou být pro někoho úplně zbytečné. Veškerý pokrok je vykoupěn permanentním stresem, který tito lidé vůbec neznají.

Po krátké návštěvě jsme s našimi třítunovými mazly vyrazili vstříc dalším

ubytovali u přítele Hassana v jeho hotelu, který nesl přízvučný název Kazbah Le Touareg. Čekaly nás náročné jízdy v dunách a půldenní trip do oázy. První den ráno byl pro všechny připraven „Desert sand scholl“, tedy trénink jízdy v poušti.

s lopatami, kurtami a vyprošťovacími rohožemi. Bylo to jakési první otuknutí sebe sama v písku, protože ten pravý písek, ty pravé duny a ta pravá poušť nás teprve čekala. Díky našemu průvodci jsme navštívili rodinu Berberů – Touaregů, která žila ve velice drsných a nehostinných podmínkách pouště. Byli to vstřícní, přátelští lidé, kteří nás ihned pohostili čajem Berber-tea. Mohli jsme si prohlédnout jejich putovní přístřešek, ve kterém žijí, a přiblížit se k jednotlivým členům rodiny. Za jejich pohostinnost jsme se odměnili hračkami, ovocem, nějakými sladkostmi a léky. Bylo to velmi dojemné setkání, při kterém jsme si uvědomili, kolik stačí člověku k tomu, aby byl šťastný. Mobily, počítače, televize, mp3 přehrávače a další

dobrodružstvím. Čekala nás poušť Erg Chebbi. My i naše auta jsme se nemohli dočkat písečných dun. Už při pohledu z dálky bylo patrné, že duny jsou obrovské, až stometrové. Na tři dny jsme se

Důležité bylo snížit tlak v pneumatikách na 1,3 baru, zařadit redukci, uzávěrku mezinápravového diferenciálu, vypnout ESP/ASR a jízdy mohly začít.

Dorazili jsme až k sedlu nejvyšší duny Erg Chebbi a vůbec k nejvyšší duně Maroka. Během našeho řádění v písku přišly opět na řadu i kurty, vyprošťovací rohože a ke slovu se dostal také naviják. Jízdy v písku a v dunách vyžadují své. Je potřeba mít vhodné obutí, správně upuštěno a cit v rukách a nohách. Celý den jsme jezdili. Všichni byli naprosto uchváteni nejen tou úžasnou písečnou scénérií, která nás stále obklopovala,

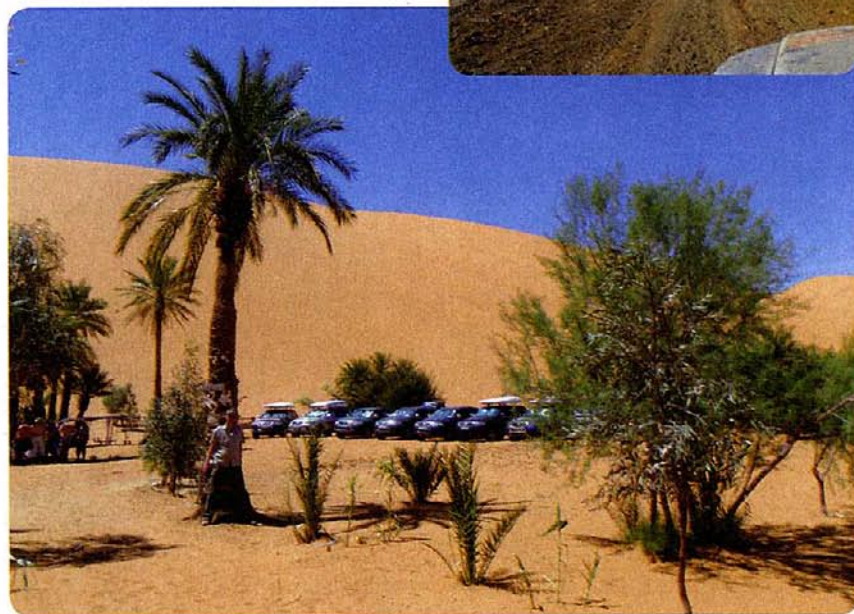

a nádherným plážím Blanche. Ty byly ale ještě mnoho set kilometrů daleko. Čekala nás ještě cesta po skutečně opuštěném území, kterému vládne vítr, slunce, kamení a prach. Tady žijí jen ti nejodolnější – Touaregové.

Další dva dny nás obklopovala skutečně nehostinná, ale zato absolutně nedotčená příroda. Nekonečné rolety

auty ověřovat přes vysílačku. Byl to náročný den, který prověřil vozy i posádky. Nebýt jedné proražené gumy, jeli bychom bez zastávky. Večer se nocovalo v poušti Hamada v hotelu Kasbah Ouzina. Byl to hotel zcela odříznutý od veškeré civilizace a vzdálen jen několik kilometrů od marocko-alžírských hranic. Večer nám kamarádi berbeři udělali v dunách tábo-

ale i schopnostmi Touaregů. I přesto, že naše koráby vážily asi tři tuny, na poušti se doslova vznášely a s pískem si ladně pohrávaly. Co by to bylo ale za off-road, kdyby se nikdo nezahrabal. Zahrabali jsme se dříve či později všichni. To k tomu prostě patří. Následovalo nekonečné

rák. Zase se hrálo na bubínky a snilo.

Ráno jsme vyrazili na zkameněliny. Odjeli jsme na zcela odlehlé místo a otevřela se před námi scenérie jako vystřižená z pravěkého filmu. Všude kameny, skály a zase jenom kameny. Tady se snad za celou miliardu let nic nepohnulo a neměnilo. Nevěřili jsme, že opravdu něco najdeme, ale první archeologické zázitky na sebe nenechaly dlouho čekat. Objevíli jsme zkamenělinu trilobita, láčkovce nebo korálu. Cítili jsme se jako v pravěku. Poté, co jsme nasbírali dostatek fosilií, zamířila celá karavana na západ do prvního civilizovanějšího města Zagory. Cesta trvala 10 dlouhých hodin, během

hrabání lopatkami, vyprošťování kurtami a navijákem. Teplota dosahovala ke čtyřicítce. Motory spalovaly poměrně nekvalitní naftu plnou síry, na kapotách se dala smažit vajíčka a ani tak nehlásil žádný z Touaregů závadu.

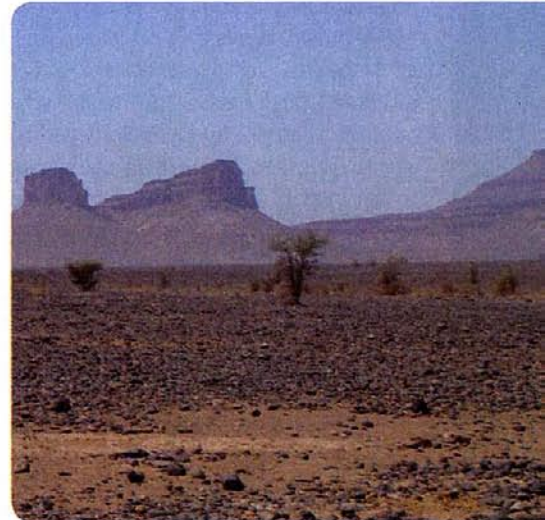
Další den nás čekal zajímavý výlet do oázy vzdálené asi 15 km od naší základny. Zajímavostí bylo, že tato oáza měla svou vlastní internetovou adresu a na obrovské duně, která byla za oázou si mohl návštěvník zalýžovat nebo zajezdit na snowboardu. Lyže a snowboardy včetně bot byly k zapůjčení. Po hodinovém relaxu jsme se vrátili zpět do našeho „Kasbah Le Touareg“, kde byla připravená večeře v podobě typického marockého Tajinu (speciální nádoba, ve které se dusí maso spolu se zeleninou).

V Erg Chebbi se naše cesta začala stáčet na západ směrem k opuštěným

prověřily vzduchové pérování a velmi ostré kameny, které jsou rozeseté po poušti

Hamada neustále pokoušely naše pneumatiky. Všudypřítomný prach tvořil bílé neprostupné stěny, přes které nebylo místy vidět. Museli jsme jet se zapnutými mlhovkami a rozestupy mezi jednotlivými

nichž byly našimi nejvěrnějšími společníky písek, prach, skály, pašerácké tábory, kilometry vyschlých a zcela rovných jezer a obyvatelé polorozpadlých a zdánlivě opuštěných vesnic. Na první pohled mrt-

vé osady ožily, jakmile se objevila naše skupina. Všichni nám chtěli něco prodat nebo sebrat. Děti z těchto koutů Maroka jsou velmi agresivní a po jednom autě dokonce hodily kamenem. Raději jsme nezastavovali a uháněli do Zagory. Do města jsme přijeli se čtyřhodinovým zpožděním za absolutní tmy a to pouze díky asistenci navigačních systémů. Objevil se před námi krásný hotel, podobný paláci z pohádek tisíce a jedné noci. Po vydatné večeři jsme usnuli.

Ráno jsme navštívili servis, kde nám spravili dvě pneumatiky a za pomoci místních jsme vyměnili filtry. Dál se jelo na jihozápad do města Mhamid a dále pak na západ marockou přední Saharou. Teploty opět dosahovaly ke čtyřicítce takže vyprošťování zapadlých aut bylo výjimečně namáhavé. Nakonec jsme najeli na dakarskou pistu po níž jsme bez zbytečného zastavování uháněli až do večera. Tábor uprostřed dun byl nevhodný styl přenocování. Pod nebem plným hvězd jsme seděli dlouho do noci. Ráno jsme vyrazili už v osm hodin. Jelo se pořád v písku, pak po dně vyschlého jezera Iriki. Jezero Iriki je dlouhé asi 150 kilometrů a místy se dá jet rychlostí až 140 km/h. Další destinací bylo město Fom Zguid. Cestou do města jsme navštívili i jednu chudou polorozpadlou vesnici, kde nás překvapila nová škola, solární panely, elektrifikace a čisté děti chodící do školy. Jakmile jsme ve vesnici zastavili, místní děti se okolo nás shlukly

a pozorovaly. Tyhle děti nezebraly, spíš byly zvědavé. Obdarovali jsme je sladkostmi, tužkami a dalšími dárky. Potom nás pozvaly do místní školy a my mohli vidět jak probíhá zdejší výuka. Naš hostitel, který nás pozval na čaj nám vysvětlil, že se jednalo o grant francouzské vlády na podporu vzdělání v odlehlých místech Maroka. Největší atrakcí místních oby-

vatel jsme byli my a největší atrakcí pro nás byla centrální nabíječka mobilních telefonů. Fom Zguid jsme projeli s kratší přestávkou, kterou si vynutily problémy s chladičem u jednoho z vozů. Voštili jsme zalepili a pokračovali dál, do města Tata, kde se nocovalo.

19. dubna jsme konečně dorazili k nádherným a zcela opuštěným plážím Blanche, které se táhnou desítky kilometrů po pobřeží Atlantiku. Tady má písek úplně jinou barvu než v poušti. Svou barvou připomíná šálek cappuccina. Písek v poušti je zrzavě červený. V době našeho příjezdu byl zrovna odliv, což znamenalo jediné. Do omrzení jsme se proháněli s auty po pláži rychlostí až 170 km/h. Připadaly jsme si jako v nějaké reklamě. Navigace nám oznámila, že kousek od místa, kde jsme chtěli rozbít tábor je vrak lodi. Vydali jsme se tam. Objevíli jsme vrak rybářské lodi ponořený do písku. Jakoby zde odpočíval přikrytý peřinou. Po návratu jsme za prvními dunami rozbili tábor a začali kuchtit dobroty ze svých zásob. Druhý den jsme jenom relaxovali na pláži a užívali si velkých vín na břehu Atlantiku. Kdo chtěl, mohl podniknout malý výlet vyschlým korytem řeky Aouinet-el-Ksob, kolem které se tyčily obrovské skály. Poprvé jsme viděli písečný vodopád. Odpoledne jsme zabalili věci a naskákaly do aut. Celých 25 kilometrů jsme si užívali jízdu po opuštěných plážích Blanche. V tento okamžik se naše kolona začala stáčet na sever. Bylo načase zamířit zpět. Navštívili jsme ještě krásné přímořské město Essaouira, kde někteří nakoupili potřebné suvenýry. Toto město je známé tím, že zde lze za rozumnou cenu na jednom místě nakoupit vše, co

se prodává po celém Maroku. Dominantou obchodů v Essaouire jsou výrobky z voňavého cedrového a mahagonového dřeva. Poslední destinací bylo město Asilah. Po ranním probuzení byl směr jasný, mířili jsme do Ceuty. Opět jsme zažili nepříjemnosti na marocko-španělských hranicích, ale tentokrát jsme jím prostě nezaplátili. To nám zvedlo náladu. Využili jsme sice služby „samozvanců“, ale pak jsme ujeli. Dobře jim tak.

Po přepravě trajektem do Algecirasu jsme se rozdělili na ty, kteří chtěli jet non-stop domů a na ty, kteří nespíchlali. Tak jako tak, jsme všichni dorazili do všech koutů naší země v pořádku a zdraví. Nejen my, ale i naše auta prošla zkouškou ohněm. Ujeli jsme celkem 9320 km, z toho 1500 km ve velmi těžkém terénu (písek, voda, ostré kameny, písečný prach) při teplotách cca 40°C. Až na několik běžných závad jako byl například problém s klimatizací, dočasně snížený výkon motoru, poškozené ložisko v hydrodynamickém měniči a proražená hadice oleje k turbodmyčadlu, dojezdy všechny Touaregy do Čech 24. 4. bez problému. Pro všechny z nás to byl neobyčejný zážitek. Poznali jsme zemi, kde se snoubí krása s drsnými životními podmínkami, kde se čas zastavil a kde jsme měli všichni možnost pozastavit se v našem uspěchaném životě, podívat se kolem sebe a uvědomit si, že my tady v Čechách si žijeme v neskutečném luxusu. Ovšem jsme šťastní?

Celý náš tým byl naprosto sehraný a jeho členové za tři týdny v terénu poznali, co jejich Touareg doopravdy dokáže a pochopili, že si s ním mohou být jisti v každé situaci. Další info o připravovaných expedicích TouaregClubu najdete na www.touaregclub.cz.

Text Michal Šesták

Foto autor

